

پیام پنج

دریافت فیض از پی فیض برای اینکه فیض درون ما تخت نشین شود
تا ما بتوانیم در حیات حکم برانیم تا تبدیل به شعر خدا، اورشلیم نو شویم
به عنوان محصول نهایی و کامل فیض خدا در اقتصاد او

مطالعه متون مقدس: رومیان ۵: ۱۷، ۲۱؛ یوحنا ۱: ۱۶؛

عبرانیان ۴: ۱۶؛ پیدایش ۶: ۸؛ مکاشفه ۲۲: ۲۱

۱. روز به روز و لحظه به لحظه، ما باید کسانی باشیم که خداوند را به عنوان فیض از پی فیض، به عنوان فراوانی فیض، برای سرتمان دریافت می کنیم تا فیض در ما حکمرانی کند بدین جهت که ما در حیات حکم برانیم - یوحنا ۱: ۱۶؛ رومیان ۵: ۱۷، ۲۱:

آ. «پس با شهامت به تخت فیض نزدیک شویم تا رحمت بیابیم و فیضی را حاصل کنیم که به هنگام نیاز یاریمان دهد» - عبرانیان ۴: ۱۶:

۱. بدون شک، تختی که در اینجا ذکر شده، تخت خداست که در آسمان است (مکاشفه ۴: ۲)؛ تخت خدا تخت اقتدار نسبت به همه عالم است (دانیال ۷: ۹؛ مکاشفه ۵: ۱)، ولی نسبت به ما، ایمانداران، تخت فیض می شود که با مکان کفاره (کرسی رحمت) در قدس الاقداس نشان داده می شود (خروج ۲۵: ۱۷، ۲۱؛ مزامیر ۸۰: ۱)؛ این تخت، تخت خدا و بزه است (مکاشفه ۲۲: ۱).

۲. ما چگونه می توانیم به تخت خدا و بزه، مسیح، در آسمان آییم در حالی که هنوز روی زمین زندگی می کنیم؟ رمز روح ماست که در عبرانیان ۴: ۱۲ به آن اشاره شده است؛ همان مسیحی که بر تخت در آسمان نشسته است (رومیان ۸: ۳۴) همچنین اکنون در ماست (آ. ۱۰)، یعنی در روحمان (دوم تیموتائوس ۴: ۲۲)، جایی که سکونتگاه خدا در آن است (افسیان ۲: ۲۲).

۳. در بیت ئیل، خانه خدا، سکونتگاه خدا، که دروازه آسمان است، مسیح نردبانی است که زمین را به آسمان می پیوندد و آسمان را به زمین می آورد (پیدایش ۲۸: ۱۲-۱۷؛ یوحنا ۱: ۵۱)؛ از آنجا که امروز روح ما محل سکونت خداست، اکنون دروازه آسمان است، جایی که مسیح نردبانی است که ما، مردم روی زمین را به آسمان می پیوندد، و آسمان را نزد ما می آورد؛ از این رو، هرگاه به روحمان باز می گردیم، از دروازه آسمان وارد شده و تخت فیض را در آسمان از طریق مسیح به عنوان نردبان آسمانی لمس می کنیم.

ب. خود خداوند تخت جلال و تخت فیض است (اشعیا ۲۲: ۲۳؛ عبرانیان ۴: ۱۶)؛ وقتی اجازه می دهیم فیض در ما حکم براند، فیض به عنوان حضور حاکم خدا در ما برای سرتمان تخت نشین می شود (حزقیال ۱: ۲۲، ۲۶) تا بتوانیم در حیات حکم برانیم.

۲. مقصود اصلی روایت پیدایش نشان دادن سقوط نیست، بلکه نشان دادن این است که فیض خدا چقدر می تواند برای افراد سقوط کرده انجام دهد:

آ. خدا به نوح وضعیت حقیقی عصر فاسدی که در آن زندگی می کرد را نشان داد - پیدایش ۶: ۳، ۵، ۱۱، ۱۳؛ متی ۲۴: ۳۷-۳۹؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱-۳:

۱. انسان سرانجام به حدی سقوط کرد که کاملاً جسم شد (پیدایش ۶: ۳)؛ قوی ترین و شرور ترین دشمن خدا جسم ماست؛ آن بطور کامل و مطلق مورد نفرت خداست.

۲. در عهد قدیم، عمالیک نمادی از جسم است، که مجموع انسان کهنه سقوط کرده می باشد؛ جنگ بین عمالیک و اسراییل نشانگر تضاد بین جسم و روح در درون ایمانداران است - خروج ۱۷: ۱۶-۸؛ غلاطیان ۵: ۱۶-۱۷:

(آ) این حقیقت که خدا یک جنگ دائم با عمالیک دارد، آشکار می کند که خدا از جسم

بیزار بوده و مایل به ریشه کن کردن آن است - خروج ۱۷: ۱۶؛ غلاطیان ۵: ۱۷.

(ب) جسم را نمی توان تغییر یا بهبود داد؛ پس ما باید به این حقیقت توجه داشته باشیم

که جسم همیشه با ماست - رومیان ۱۳: ۱۴؛ غلاطیان ۵: ۱۶.

(پ) خدا از جسم متنفر است همان طور که از شیطان متنفر است، و او می‌خواهد جسم را نابود کند همان طور که می‌خواهد شیطان را نابود کند - خروج ۱۷: ۱۶؛ تثنیه ۲۵: ۱۹-۱۷؛ اول سموئیل ۱۵: ۲-۳.

(ت) ما توسط مسیح شفیع و روح مبارز، با عمالیق می‌جنگیم؛ موسی با دست برافراشته خود بر فراز تپه، نمادی از مسیح صعود کرده است که در آسمانها شفاعت می‌کند؛ یوشع در جنگ با عمالیق، نمادی از روح ساکن در درون است که با جسم می‌جنگد - خروج ۱۷: ۹، ۱۱، ۱۳، رومیان ۸: ۳۴؛ عبرانیان ۷: ۲۵؛ غلاطیان ۵: ۱۷.

(ث) در نبرد علیه عمالیق، ما باید با دعا کردن برای یک بودن با مسیح شفیع (رومیان ۸: ۳۴) و با به مرگ سپردن جسم برای یک بودن با روح مبارز (لوقا ۱۸: ۱؛ اول تسالونیکیان ۵: ۱۷؛ رومیان ۸: ۱۳؛ غلاطیان ۵: ۱۶-۱۷، ۲۴) همکاری کنیم؛ خدا مصمم است بطور دائم با جسم بجنگد تا یاد عمالیق را به کل از زیر آسمان محو کند (خروج ۱۷: ۱۴).

ب. پیدایش ۶: ۸ می‌گوید: «ما نوح در نظر خداوند فیض یافت»:

۱. جسم شاهکار شیطان است، و «سالن ملاقات» برای شیطان، گناه و مرگ می‌باشد؛ فیض خود خدا به عنوان مسرت ماست که به ما کمک می‌کند که با وضعیت جسم مواجه شویم.

۲. جسم همان حضور شیطان است، و فیض همان حضور خداست؛ ما برای روبرو شدن با حضور شیطان، به حضور خدا نیاز داریم.

۳. وقتی شیطان بهترین سعی خود را برای آسیب رساندن به وضعیت انجام داده است، همیشه عده‌ای بوده‌اند که در نظر خدا فیض یافتند تا افرادی شوند که عصر را تغییر دهند - ر.ک. دانیال ۱: ۸؛ ۹: ۲۳؛ ۱۰: ۱۱، ۱۹:

(آ) فیض خود خدا و حضور خداست به عنوان مسرت ما تا برای ما همه چیز باشد و در ما، از طریق ما، و برای ما همه کار را انجام دهد - یوحنا ۱: ۱۴، ۱۶-۱۷؛ مکاشفه ۲۲: ۲۱.

(ب) فیض خداوند عیسی مسیح به عنوان تأمین فراوان خدای سه‌یکتا، توسط ما از طریق تمرین روح انسانی ما مسرت برده می‌شود - عبرانیان ۱۰: ۲۹؛ غلاطیان ۶: ۱۸؛ فیلیپیان ۴: ۲۳؛ فیلیمون ۲۵؛ دوم تیموتائوس ۴: ۲۲.

(پ) کلام خدا کلام فیض است - اعمال ۲۰: ۳۲؛ کولسیان ۳: ۱۶؛ ر.ک. ارمیا ۱۵: ۱۶.

(ت) ما خدای سه‌یکتای پروسه دیده را به عنوان فیض حیات در ملاقات با مقدسین بر زمین یگانگی تجربه می‌کنیم - مزامیر ۱۳۳: ۳؛ اول پطرس ۳: ۷؛ اعمال ۴: ۳۳؛ ۱۱: ۲۳.

(ث) ما می‌توانیم خداوند را به عنوان فیض فزاینده و تماماً کافی خود در میان رنج‌ها و آزمون‌ها تجربه کنیم - دوم قرنتیان ۱۲: ۹.

(ج) ما باید برای خداوند با قدرت فیض او زحمت بکشیم - اول قرنتیان ۱۵: ۱۰، ۵۸؛ ۳: ۱۰، ۱۱.

(چ) با قدرت فیض، قوت فیض، و حیات فیض، ما می‌توانیم با خدا و با یکدیگر درست باشیم؛ عدالت عینی [درستی بیرونی] به فیض منجر می‌شود، و فیض تولید کننده عدالت باطنی [درستی درونی] است - عبرانیان ۱۱: ۷؛ رومیان ۵: ۱۷، ۲۱.

پ. خدا به نوح یک مکاشفه شامل تمام داد، مکاشفه ساختن کشتی، که راهی بود که خدا آن نسل فاسد را خاتمه داده و عصری جدید را به وجود آورد؛ کار او [نوح] کاری بود که عصر را تغییر داد - اول قرنتیان ۲: ۹؛ دوم قرنتیان ۶: ۱؛ متی ۱۶: ۱۸؛ اول قرنتیان ۳: ۱۲:

۱. کشتی نمادی از مسیح است (اول پطرس ۳: ۲۰-۲۱)، نه تنها مسیح منفرد بلکه همچنین مسیح جمعی، کلیسا، که بدن مسیح و انسان نو برای تکامل در اورشلیم نو است (متی ۱۶: ۱۸؛ اول قرنتیان ۱۲: ۱۲؛ افسسیان ۲: ۱۵-۱۶؛ کولسیان ۳: ۱۰-۱۱؛ مکاشفه ۲۱: ۲).

۲. بناسازی کشتی، بناسازی مسیح به عنوان فیض در تجربه ما برای بناسازی مسیح جمعی، کلیسا، به عنوان بدن مسیح است (اول قرن‌تیاں ۱۲: ۱۲؛ افسسیان ۴: ۱۱-۱۶)؛ این به عمل رساندن نجاتمان است تا بتوانیم از داوری خدا بر این نسل کج رو و منحرف نجات یافته و وارد عصری جدید شویم، همان عصر هزاره (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۶؛ عبرانیان ۱۱: ۷؛ متی ۲۴: ۳۹-۳۷؛ لوقا ۱۷: ۲۶-۲۷).

۳. محصول کامل و نهایی فیض خدا در اقتصاد او، بدن مسیح به عنوان شعر خداست تا اورشلیم نو به عنوان تکامل عدالت خدا در آسمان نو و زمین نو باشد. غنای خود خدا برای مسرت ما از هر حدی فراتر رفته و تا ابد بطور علنی نشان داده خواهد شد - افسسیان ۲: ۷-۱۰؛ دوم پطرس ۳: ۱۳؛ مکاشفه ۲۲: ۲۱.